

ליקוטים וסיפורים נפלאים - חוקת

"אדם כי ימות באוהל" (יט, יד)

קופה מיוחדת לגמילות חסדים הייתה בעיר ברודי, חלק מתושבי העיר לא נענו לקריאות הגבאים לתרום לקופה. בכל פעם שביקשו מהם לתרום עבור מקרה מסוים, הערימו הללו חבילות קושיות על הנחיצות והצורך לתרום מהונם וחיפשו סיבות מדוע המקרה הזה אינו מצדיק צדקה מכספי ציבור. הגיעו הגבאים אל רבי שלמה קלוגר, רבה של ברודי, ושחו לו דברים כהווייתן.

נענה רבי שלמה ואמר שעתה מבין הוא את שחילקו חז"ל: בגמרא דרשו חז"ל את הפסוק "והודעת להם את הדרך ילכו בה" -

זו גמילות חסדים. ואילו את החסד שעושים עם המתים כינו חז"ל "חסד של אמת", לפי שאינו מצפה לתשלום גמול".

מעודי תמהתי - הסביר רבי שלמה - מדוע חילקו חז"ל את שני סוגי החסד לשניים. עתה נתחוויר לי שכשמבקשים לתרום עבור חולים ועניים, יש שבודקים "את הדרך ילכו בה", הם מחפשים ומדקדקים לראות שמא ימצאו דרך לפיה הנזק איננו נזק באמת ולא חייבים לתת לו. מה שאין כן כאשר מדובר ב"חסד שעושים עם המתים" שם ברי לכולם שהמת הזה הוא מת "מהודר" ומוכרחים לעשות עמו חסד...

(במחשבה תחילה)

"יען לא האמנתם בי" (כ, יב)

בגמרא (שבת נד: נה.) נאמר "אין מיתה בלא חטא", מקשה הגמרא והרי משה ואהרן קיימו כל התורה ומתו, ומתוצאת הגמרא שחטאו במי מריבה כדכתיב "יען לא האמנתם בי", וחטא זה גרם למיתתם. ומסיימת הגמרא "הא {אם} האמנתם בי, עדיין לא הגיע זמנכם ליפטר מן העולם".

בספר "תולדות יעקב יוסף" הביא בשם "גדול אחד" ששאל: מה הצורך להאריך ולהרחיב שאם משה ואהרן היו מאמינים - לא הגיע זמנם להיפטר מן העולם. הרי מספיק לכתוב "יען לא האמנתם בי", זהו החטא וזוהי הסיבה למיתה.

ומתרץ באופן נפלא: קיימא לן שכיון שעברו רוב שנותיו של אדם ולא חטא, שוב אינו חוטא. אם כן, משה רבינו שהוציא את ישראל ממצרים בגיל שמונים ונפטר בגיל מאה ועשרים, הרי שעברו רוב שנותיו בלא חטא קודם מי מריבה - כיצד אם כן חטא, לכן נאמר שלולא חטא מי מריבה לא הגיע זמנם לעזוב את העולם. או אז ייתכן שהיה משה חי הרבה מעבר לק"כ שנה, ואם כן יוצא שבגיל שמונים ואף מאה עשרים, עדיין לא מוכרח שעברו רוב שנותיו. (במחשבה תחילה)

"קח את אהרן ואת אלעזר בנו" (כ, כה)

קח את אהרן - בדברי

ניחומים. אמור לו אשריך שתראה כדרך נתון לבנך מה שאין אני זכאי לכך. (רש"י)
הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל המתין בתחנה לאוטובוס, והנה ניגש אליו אדם ושאל: "אני חוזר בתשובה, מקיים מצוות, אבל עדין מרגיש כל כך רחוק... וזה מדכדך אותי מאוד..."
השיב רבי בן ציון: "כבר למדתי ב"ה את כל התורה. הכל אני מבין ויודע. תוכל לבחון אותי. חוץ מדבר אחד שאיני מבין: את בעלי התשובה..."

והסביר: "אילו הייתי אני בעל תשובה, הייתי יוצא לרחוב ורוקד מרוב שמחה! יצחקו עלי כמה שרוצים. ילעגו בשפע. הם לא בינו, אבל אני יודע במה זכיתי! המעט בעיניך מה שכתב הרמב"ם (תשובה ז, ו): "אמש היה זה שנאו לפני המקום. משוקץ ומרוחק ותועבה. והיום הוא אהוב ונחמד קרוב וידיד... אמש היה זה מובדל

"מה אָנוּ מֵהַ חַיִּינוּ"

בַּחֹר אֶחָד נִכְנַס לְרֵה"ק מִצְאֲנֻזֵי ע.

שָׁאַל אוֹתוֹ הַרְבִּי, אֵיךְ קוֹרְאִים לָךְ?

מֹשֶׁה, עֲנֵה הַבַּחֹר.

אָמַר לוֹ הַרְבִּי - אֵיזָה מֹשֶׁה?

מֹשֶׁה, הִבֵּן שֶׁל יַעֲקֹב - עֲנֵה הַבַּחֹר.

אֵיזָה יַעֲקֹב? שָׁאַל הַרְבִּי.

אָמַר הַבַּחֹר - רַבִּי, הֲרִי אֲנִי מְסֻתָּבֵב כָּאֵן כְּבָר

הֶמוֹן שָׁנִים, הֵיִתְכֵן שֶׁהַרְבִּי לֹא מִכִּיר אוֹתִי?

שָׁאַל הַרְבִּי שׁוֹב, מִי אֲתָה?

לְבַסּוֹף עֲנֵה הַבַּחֹר - רַבִּי, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מִי אֲנִי!

אָמַר לוֹ הַרְבִּי, לָמָּה לֹא אֲמַרְתִּי עַד עַכְשָׁו מִי

אֲתָה.

(שִׂיחוֹת קָדֶשׁ - סְפִינְקָא)

"קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן

אחיך ודברתם אל הסלע לעיניהם" (כ, ח)

בספר עטרה לראש צדיק מובא, אמר הרה"ק רבי יעקב צבי מפוריסוב זי"ע, נרמז כי דרך הצדיק שרוצה לעורר אדם לתשובה ולהחזירו למוטב הוא מדבר עמו במילי דעלמא, בלי שאותו איש מרגיש שמדברים עליו, ורק אחר כך נכנסים דברי הצדיק בלב, ומעצמו מתעורר לעשות תשובה.

זהו "קח את המטה" - לשון 'להטות לבבנו אליו' (מלכים א' ח, נח), כלומר: כשתרצה להטות לבבות בני ישראל לה' יתברך, ודברתם

אל הסלע לעיניהם - כשתדבר עמהם יהיה בעיניהם כאילו אתה מדבר אל הסלע ואין כוונתך עליהם, וכך תפעל בדבריך שתתעורר נשמתם לתשובה.

(ילקוט מאיש לרעהו)

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין ביוש

רוזנבוים צוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - חוקת

כשהגיע למקום הברית, התברר שהורי האם עדיין לא הגיעו, אוטובוס מתל אביב התאחר, הגיב רבי בן ציון בנועם "נחכה", וכך המתין והמתין שעה ארוכה. "לא חבל על הזמן?" שאל מלווהו. "וודאי שלא" - השיב רבי בן ציון - "תראה כמה אבי הבן לחוץ וכמה היולדת נבוכה. בכל דקה שאני כאן, אני שומר על שלום הבית..."!
(יגילו במלכם)

"ויבכו את אהרן שלושים יום כל בית ישראל" (כ, כט)

מתוך שהיה רודף שלום ונותן שלום ומטיל אהבה בין איש לרעהו ובין אשה לבעלה, בכו "כל בית ישראל" זכרים ונקבות. (רש"י) בוקר אחד הגיע רבה של טבריה - רבי אשר זאב וורנר זצ"ל למניינו הקבוע לתפלת שחרית כוותיקין, והנה רואה הוא אברך - שלא מן המקום - מסתובב בבית הכנסת ברוח נכאה. הרב וורנר הרגיש בפיקחותו כי משהו אינו כשורה אצל האברך. הוא חשב לעצמו, כנראה אברך זה מסובך בבעיית שלום בית וברח מביתו, וכשכך הדבר, לאן יפנה אם לא לטבריה או מירון וכיו"ב.

לאחר התפלה הזמינו הרב וורנר לביתו, והאברך נדהם לראות את הרבנית יושבת בראש השולחן... ואת הרב וורנר מגיש לה כוס קפה... אחר כך מבקש ממנה ליטול ידים, ומגיש לפניה לחם וגבינה.

תמה האברך לנפשו: האם זהו רבה של טבריה והאם כך צריכה לנהוג הרבנית, אך לא הוציא הגה מפיו. לאחר הסעודה שהשתתף בה גם האברך, נתן לו הרב וורנר דמי נסיעה ופטרו לשלום.

באומרו: "אם תנהג כמוני לא תצטרך לברוח"... הדברים נכנסו היטב ללבו של האברך, ומאז שינה את מהותו לגמרי ושלום הבית שב על כנו.

(בית ומנוחה)

"ויבכו את אהרן שלושים יום כל בית ישראל" (כ, כט)

מתוך שהיה רודף שלום ונותן שלום (רש"י) לתושב קרית מטרסדורף, שהיה בתהליך הרחבת דירתו, התברר שאחד השכנים מעכב את ההרחבה בטענה של מניעת ראייה וכיו"ב.

הוא ניגש לגאון רבי חיים פנחס שיינברג זצ"ל והציג בפניו את בעייתו.

חלפו כמה ימים והרב שיינברג עלה בבניין ההוא ודפק בדלת של השכן המתנגד וביקש לראות את תוכנית הבניה וכמה זה יכול להפריע...

כמובן הלה התרגש מהביקור המפתיע. הוא הוליך את הרב שיינברג מפניה לפינה, מרצפת

מה'... והיום הוא מדובק בשכינה, צועק ונענה מיד... ואתה עוד מדוכדך!?"
"אינך מושלם? אבל זכית לאור האמת. להדבק בשכינה! איפה חבריך לשעבר ואיפה אתה! היאך אינך שש ושמת. איך אינך יוצא במחול?"...!
(יגילו במלכם)

"קח את אהרן ואת אלעזר" (כ, כה) בדברי נחומים (רש"י)

פעם התייצב יהודי ממורמר לפני הצדיק רבי אליהו ראטה זצ"ל ובפיו טענה קשה וצודקת כלפי חתנו: נולד לו נכד, בן לבתו, זמן הברית קרב ובא, והנה חתנו אבי הבן, עשה כבר ב"ה כמה בריתות ועדיין לא כיבדו אף פעם בסנדקאות האם כדאי להעיר לחתנו על כך?

רבי אליהו שהבין ללבו וחשש על "שלום בית" פייס וניחם את האיש בדברים הבאים: "כאשר מופיעים בסעודת חתונה ומכבדים את הקרואים בכמה סוגי מנות, מצינו שפלוגי מעדיף את המנה הראשונה ואלמוני את המנה השנייה ואילו אני - מטעים רבי אליהו - מעדיף דווקא את המנה העיקרית".

"ובכן" - הפטיר רבי אליהו - "מה לך לחשוב על המנות הקטנות על הדברים הצדדיים. הרי זכית בס"ד שנוולד לך נכד וזו המנה העיקרית! שמח עמו ותן תודה לה'. קח את העיקר והסח דעתך מכל הדברים הטפלים והפחות חשובים ביחס לעיקר".

(איש חסיד היה)

"קח את אהרן ואת אלעזר" (כ, כה) בדברי נחומים (רש"י)

יהודי שבור ורצוף התייצב לפני כ"ק האדמו"ר רבי מאיר מפרימישלאן זצ"ל ותינה צרתו: חנות הייתה לו, הוא הקדיש לה את מיטב שנות חייו, עמל למענה כחמישים שנה, ועתה בערוב ימיו נשרפה. "למה לי חיים בלי החנות?" בכה האיש.

"אסביר לך" - ניחמו הרבי - "אתה אהבת את החנות יותר משאהבת את עצמך, ולכן רצית שהחנות תאריך ימים יותר ממך - אבל הקב"ה אוהב אותך יותר משאהב את חנותך, ולכן רצה שאתה תאריך ימים יותר מהחנות..."

נתקבלו הדברים על לבו של האיש ויצא מבית הרבי כשהוא מאושש ומרוצה.

"ויבכו את אהרן שלושים יום כל בית ישראל" (כ, כט)

מתוך שהיה רודף שלום ונותן שלום (רש"י) אחרי שאמר הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל שיעור עמוק במשך כארבע שעות רצופות ועדיין לא סעד את לבו, מלבד מעט מזונות, הוזמן לברית מילה ע"מ להכניס ילד קט בבריתו של אאע"ה.

לעי"נ האשה החשובה
מרת מרים יוכבד ב"ר צבי
ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשוון תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - חוקת

את ידו של הילד, ואילו הבעל והילד מחזיקים בידי האשה...
ר' יוסף לא ידע את נפשו מרוב תדהמה, לנוכח חזיון בלתי שכיח
זה וכולו היה תמיהה גדולה.

כאשר נסתיים הריקוד והלכו לביתם, הואיל רבי מאיר שמחה
להפיג את פליאתו הרבה של ר' יוסף וסיפר לו מה שאירע,
ומעשה שהיה כך היה: הבעל ואשתו באו אתמול לפני רבי מאיר
שמחה, כדי לקבל גט.

הבעל הרצה את טענותיו והאשה אף היא שטחה מצידה את
טענותיה. ואז שאל אותם רבי מאיר שמחה: "וילדים יש לכם?"
השיבו: "כן. יש לנו בן אחד".

חזר רבי מאיר שמחה ושאל: "אצל מי יהיה הילד אחרי שינתן
הגט, אצל האב או אצל האמא?" ומיד ענה להם הוא בעצמו:
"תבואו אלי מחר ביחד עם הילד".

ואכן, למחרת הופיעו שוב הבעל ואשתו, ועמם ילדם הקטן. נטל
רבי מאיר שמחה את הילד, הושיבו על ברכיו וכשעיניו זולגות
דמעות החל לדבר אל הילד, וכה אמר לו: "ילדי הקטן, יש להורים
שלך תכנית לעשות אותך מהיום ואילך יתום חי - בלי אבא ובלי
אמא, אם הם יעשו אותך יתום, בבקשה ממך אל תסתובב
ברחובות, אלא תבוא אלי ותהיה הילד שלי".

מיד פרץ הילד גם הוא, בבכי תמרורים, ומיד אחריו פרצה האמא
בבכי מר. וכשכולם בכו התייפח גם האבא, ואז צעקו ההורים
בבת אחת "לא מתגרשים, לא מתגרשים!" "ואז" - סיים רבי
מאיר שמחה את סיפורו - "התחלנו כולנו יחד לרקוד מרוב
שמחה".

(ברינה יקצורו)

**"וישמע הכנעני מלך ערד... וידר ישראל נדר
לה' ויאמר אם נתון תתן את העם הזה בידי..."
(כא, א-ב)**

כתב רש"י: "וישמע הכנעני" - זה עמלק שנאמר "עמלק יושב
בדרך הנגב", ושינה את לשונו לדבר בלשון כנען כדי שיהיו
ישראל מתפללים להקב"ה שימסור כנענים בידיהם והם אינם
כנענים. ראו ישראל לבושיהם כלבושי עמלקים ולשונום כלשונו
כנען. אמרו: נתפלל סתם, שנאמר: אם נתון תתן את העם הזה
בידי.

הרה"ק רבי יצחק מוורקא ז"ע אמר: מדברי רש"י הנ"ל ישנו
ראיה שהלבוש והדיבור של האדם הם הקובעים את מהותו!
מניין? כי לכאורה צריכים להבין, מדוע לא שינו העמלקים גם את
מלבושם ואז היו מטעים באמת את ישראל להתפלל על
הכנענים?

אלא התירוץ הוא: שאילו היו העמלקים משנים את לשונם וגם
את מלבושיהם אז היה עצם מהותם משתנה על ידי זה והיו
נעשים באמת לכנענים, והייתה
מועילה תפילת ישראל נגד
הכנענים. כי אם משנים את
הלשונו ואת הלבוש, משתנית
על ידם גם התכונה והאופי
המיוחד!... (פנינים)

אחר מרצפת, כשהם מודדים ובודקים. ואכן הוברר שישנה פינה
קטנה בודדת בפינת הבית שמופרעת על ידי הרחבתו של השכן.
פנה אליו הרב שיינברג ואמר: "אכן הנך צודק, ההרחבה מפריע
לך והנך יכול למנוע הרחבתו, אך הרי לשכנך יש ילדים בבית
ויתכן שבפינה זו שמפריע לך יעמידו כסא וסטנדר... וילמדו שם
תורה, וא"כ במידה ותוותר, הלימוד שם יהיה לזכות שלך, ולכן
כדאי שתשקול את הדבר".

לאחר מספר רגעים הודיע השכן שהתרצה בלב שלם להרחבתו
של השכן. כששמע זאת הרב שיינברג תפס בידו של השכן
ונשקו כשהוא אומר וחוזר בהתרגשות: "איזו זכות גדולה יש לך.
איזו זכות".

(מתוך מאמר)

**"ויבנו את אהרן שלושים יום כל בית ישראל"
(כ, כט)**

מתוך שהיה רודף שלום ונותן שלום (רש"י)
הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל היה נוהג במידתו של אהרן
הכהן, אוהב שלום ורודף שלום. עושה שלום בין איש לאשתו ובין
אדם לחברו.

כאשר נוכח הרב זוננפלד כי הריב הוא על דברים פעוטים
וזוטרים, היה משמיע מספר דברי תוכחה לבעל, וכך היה אומר
לו: "האם הנך חושב שאתה פטור ממצווה זו של השכנת שלום
בין איש לאשתו... וכי רק עלי מוטלת מצווה זו?! חזור נא לביתך
ושמע בקול אשתך, כי במילי דעלמא יש לעשות את רצון
האשה, ובלבד שישירור שלום ואחוה בבית". עפ"י רוב היה די בזה
כדי שיחזור השלום לשרור ביניהם.

(חכמת חיים)

**"ויבנו את אהרן שלושים יום כל בית ישראל"
(כ, כט)**

חז"ל מדייקים מכך שאת אהרן בכו "כל בית ישראל", מה שלא
נאמר במיתתו של משה רבנו ע"ה, אלא רק "ויבכו בני ישראל את
משה" (דברים לד, ח) ולא נאמר "כל".

באמת יש להבין, מדוע לא נאמר "כל בית ישראל" לאחר פטירת
משה כשם שנאמר אצל אהרן?

ומתרצים שזאת משום שעל משה בכו בני ישראל - רק הזכרים,
ואילו על אהרן, מתוך שהיה רודף שלום ונותן שלום ומטיל אהבה
בין איש לרעהו ובין אשה לבעלה, אזי בכו "כל בית ישראל" -
זכרים ונקבות.

הגביר ר' יוסף שרשבסקי, מקורבו של הגאון רבי מאיר שמחה
זצ"ל מדווינסק (בעל ה'אור שמח') סיפר, כי פעם הזדמן לו
להיכנס למעונו של רבי מאיר שמחה, ולעיניו נתגלה מחזה תמוה

שלא יאמן: גדול הדור בעל ה'אור
שמח', רוקד במעגל באמצע
החדר עם בעל ואשה וילד
קטן. הרב מחזיק בידו האחת
את ידו של הבעל ובידו השנייה

**לעי"נ האשה החשובה מרת
צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר
שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א**

ליקוטים וסיפורים נפלאים - חוקת

"ונפשנו קצה בלחם הקלוקל" (כא, ה)

אינן מכירין טובה לבעלים (רש"י)
מעשה שהיה ביהודי נכבד מירושלים שנאלץ לצאת לחו"ל בשליחות ציבורית.

הוא התייצב לפני רבה של ירושלים הגאון רבי צבי פסח פרנק זצ"ל ותינה בפניו את הבעיות שמציקות לו וביקש שימליץ טוב עבורו אצל רב פלוני.

רבי צבי פסח קיבלו בסבר פנים יפות וכיבדו בכבוד גדול ואף הפליג בשבחיו, וכמוכן נענה לבקשתו והכין לו מכתב המלצה.

האיש שנדהם מקבלת הפנים החמה ומהכבוד הגדול שרחש לו, היה בטוח שבטעות מחליפו הרב באחר והביע תמיהתו: "במה זכיתי לכזו קבלת פנים, הרי אני איש פשוט וכבוד הרב אינו מכירני כלל..."

השיב לו הרב פרנק: "ודאי שאני מכיר וגם מוקיר אותך! הרי אני חייב לך הכרת הטוב גדולה משום מעשה שהיה: לפני עשרים ושתים שנה יצאתי מלשכת בית הדין ב'חורבה', וביקשתי מקבוצת נערים ששיחקה בחצר, האם מישהו מוכן לגשת לחנותו של ר' איצ'ה יעקב

ברחוב היהודים כדי לקנות עבורי בול. אתה אמרת שאמנם החנות סגורה, אבל התנדבת ללכת לסניף הדואר המרוחק יותר והבאת לי את הבול.

סיים הרב פרנק ואמר: "כל הימים אני מחכה להזדמנות לגמול לך

כחסדך שעשית עמי, טובה תחת טובה. עכשיו שבאה לידי הזדמנות כזו, האם לא אקיימנה בשמחה?"

"והיה אם נשך הנחש את איש והביט אל נחש

הנחושת וחי" (כא, ט)

שאל הגה"ק בעל ה"אור שמח" זי"ע: ידוע שמילת "והיה" הוא לשון שמחה, ומה השמחה כאן? אילו היה כתוב שלאחר שנשך איש, והיה אם הביט אל נחש הנחושת וחי, היה ניחא שהוא לשון שמחה על שנתרפא מהנשיכה, אך התורה כותבת את לשון "והיה" על הנשיכה של הנחש: "והיה אם נשך הנחש", מה מקום לשמחה יש בנשיכה, עדיף היה לא לקבל נשיכה ולא לקבל את התרופה של נחש הנחושת?!

אלא הסביר: כאשר שמעו בני ישראל את ההבטחה הזו של משה רבינו שמי שיביט בנחש הנחושת מובטח לו שיחיה, שמחו כל החולים. הם הלכו לקראת הנחשים בכדי שינשכו אותם ואז הביטו אל נחש הנחושת ונרפאו לא רק מן הנשיכה אלא מכל מחלותיהם, שהרי התורה מבטיחה להם "וחי"!

אשר על כן הייתה גם הנשיכה לשמחה גדולה לחולים הקשים שידעו כי זמנם קצר, ואילו

בהבטה בנחש הנחושת הבטיחו לעצמם חיים... מעשה מעין זה אירע אצל הרבי הקדוש בעל ה"דברי חיים" מצאנז זי"ע בעת הטיש של שמחת תורה: בכל שנה היה מנהגו לזרוק תפוחים לקהל בעת הטיש של שמחת תורה. והיה ידוע שכל מי שהצליח לתפוס תפוח, היה מתעשר...

כאשר נתפרסם הדבר, החלו החסידים דוחקים ביותר בכדי לקבל תפוח ולזכות בעשירות. הגיע הדבר ממש לידי סכנת נפשות. נכנס לרבי בנו הגדול רבי יחזקאל משינאווא זי"ע בערב החג הבא, וביקש מאביו להפסיק את חלוקת התפוחים שכן הדבר מביא לידי סכנת נפשות.

נענה ה"דברי חיים" ואמר: הכיצד אוכל להפסיק זאת והלא חש אני שבידי להביא שפע ליהודים ביום נשגב זה. אמר לו רבי יחזקאל: אם כך, צריך להכריז שמי שידחוף וידחוק אחרים בכדי להשיג תפוח, מובטח לו שיקבל עשר שנות עניות! הרבי יזרוק כהרגלו ומי שיגיע אליו תפוח מבלי לדחוף, יזכה בו ויתברך בעשירות אולם מי שינסה בכח להשיג תפוח, יקבל הבטחה מהרבי שיקבל עשר שנות עניות.

נתכרכמו פניו של הרבי ואמר: עשר שנות עניות? והלא כל

עבודתי להביא שפע ועשירות לציבור ואתה אומר עשר שנות עניות?

אמר ר' יחזקאל: ופיקוח נפש של הציבור מה היא עליו? נו, הפטיר הרבי, אם אין ברירה אחרת, כך נעשה. ואמנם לפני הטיש נעמד הגבאי

במצוות הרבי והכריז כי מי שיהי' לדחוק ולסכן אחרים בכדי להשיג תפוח מהרבי, נגזר עליו עשר שנות עניות.

החסידים שעמדו הכן לנסות ולהשיג תפוח בכל מחיר, נעצרו ביראה גדולה ולא ההיגו לזוז ממקומותיהם כשכל אחד מיחל שיגיע אליו תפוח גם מבלי לדחוק. והנה החל הרבי לזרוק תפוחים כהרגלו ואמנם שקט וסדר מופתי שררו במקום. ולפתע, קם זקן ישיש אחד והחל דוחק ודוחף ומנסה להשיג תפוח.

הכל נשאו עיניהם בפליאה והסתכלו בזקן. הכיצד מרהיב עוז לאחר פקודת האדמו"ר והגזירה על עשר שנות עניות? הגבאי התרומם ופנה לגעור בזקן: האם לא שמעת את ההכרזה המפורשת של הרבי? האינך ירא מגזר הדין של עשר שנות עניות? אוי, זעק הזקן, לגזר דין זה אנכי משתוקק. יתן לי הרבי מקודם את עשר השנים, ויהיו אלו שנות עניות אולם עשר שנים לחיות? בגילי הרי זוהי ברכה גדולה!...

שחקו כל החסידים והרבי בינותם ונהנו מדברי הזקן ומאמונתו התמימה...

(פנינים)

א טו שבת

לקבלה במייל: LikutimNiflaim@gmail.com